

ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΑΣ

ΠΡΟΪΔΕΑΣΤΙΚΑ

Μια συμβολική απεικόνιση του ανθρώπινου κόσμου, της διαφορετικότητας μεταφερόμενου κυρίως στον κόσμο (τον πολύχρωμο και πολύηχο) του λειμώνα (λιβαδιού) των ανθέων και των ζουζουνιών στον οποίο μετέχουν επίσης το ανθρώπινο στοιχείο (Παλιάτσος) καθώς και το αστρικό στοιχείο (Ηλιάννα).

ΗΧΟΒΟΛΙΣΜΑΤΑ

Ήχοι γλυκαγεριού, ζουζουνιών, πτηνών, Vivaldi ("Τέσσερις Εποχές" / "Ανοιξη")

ΣΚΗΝΙΚΟ:

Λιβαδόμορφο τοπίο, γλάστρες

ΠΡΟΣΩΠΑ:

1. Παλιάτσος	6. Κρινάνθη	11. Ανεμώνος
2. Ηλιάννα	7. Καλοφωτιάς	12. Κισσός
3. Δήμητρα	8. Θεριάγκαθας	13. Χαμομιλίτσα
4. Πετίνα	9. Μαρουδίτσα	14. Πειραχτήρια
5. Ροζαλία	10. Μαργαριταρένια	15. Έρωσ

ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Εναλλαγή έντονου φωτός με ημίφως

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Δήμητρα	Ρούχα σε γαιώδη χρώματα. Στο κεφάλι φέρει άνθινο στεφάνι.
Ροζαλία	Ρούχα πορφυρού χρώματος. Έστω το μπλουζάκι. Κρατά ένα ρόδο (κόκκινο τριαντάφυλλο)
Κρινάνθη	Λευκωπά ρούχα. Φέρει κρίνο. Τον κράτα ή της έχει τοποθετηθεί κάπου στη ζώνη ή στο μπλουζάκι ή στο πουκάμισό της προς το μέρος της καρδιάς
Χαμομιλίτσα	Συνδυασμός κίτρινου και λευκοπού χρώματος ρούχων
Μαργαριταρένια	Ρούχα ξεθωριασμένα, κιτρινωπά. Στη Γ' σκηνή εντονότερο κίτρινο μπλουζάκι. Πρασινωπή φούστα ή παντελόνι.
Ανεμώνος	Μπλε ρούχα. Ανεμοπλουμισμένος (κρατώντας ανεμώνες ή έχοντας διάσπαρτες ανεμώνες στη στολή του.
Θεριάγκαθας	Μωβέ μπλουζάκι. Μπλε ή πράσινο παντελόνι. Η αμίσσή του μπορεί να συμπληρώνεται από ένα θεριαγκάθι/γαϊδουράγκαθο.
Κισσός	Αμφίεση επενδεδυμένη με κλώνους κισσού ή άλλου αναρριχητικού φυτού
Καλοφωτιάς	Κατά προτίμηση πορφυροντυμένος
Πετίνα	Ως φτερωτό ζουζούνι που είναι, το πρέπει φτερά και αν γίνεται κερακούλες στη κεφαλή.

Μαρουδίτσα	(Παπαδίτσα ή Πασχαλίτσα) Κόκκινο ρούχο με μαύρες βούλες.
Πειραχτήρια Παλιάτσος	Ό,τι παλιόρουχα διαθέτουν Παλιόρουχα φαρδιά (παντελόνι, πουκάμισο, σακάκι). Ευμεγέθη παλιοπάπουτσα. Τραγιάσκα.
Έρωσ Ηλιάννα	Λευκόντυτος, φτερουγάτος, βελοκόσμητος (στο στήθος) Χιτώνας χρυσαφένιος, ηλιοστέφανο στη κεφαλή

Για τις στολές χρησιμοποιούμε ό,τι μπορούμε να βρούμε σπίτι μας ή να δανειστούμε. Εάν θέλουμε να φτιάξουμε κάτι σχετικό με ότι προτείνεται (χωρίς αυτό να είναι και δεσμευτικό) υπάρχει και η λύση του γκοφρέ χαρτιού ή της φόρδας.

ΣΚΗΝΗ 1^η: "ΜΕΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ"

ΠΡΟΣΩΠΑ:

1. Δήμητρα	Μητέρα Γη – Μητέρα Όντων
2. Ροζαλία	Το ρόδο της ομορφιάς· και της χαράς
3. Κρινάνθη	Μια ψυχή όλο άνθη
4. Θεριάγκαθας	Άπληστος, αλαζόνας, φαταούλας
5. Καλοφωτιάς	Πειραχτήρι, μικρόψυχος
6. Πετίνα	Πεταλούδιτσα της ψυχής και του νέκταρος
7. Μαρουδίτσα	Τρυφερό πλάσμα, καλοσυνάτο, πρόσχαρο
8. Μαργαριταρένια	Μια ξεθωριασμένη κίτρινη μαργαρίτα, καχεκτική και φθισική
9. Ανεμώνος	Μοναχικός και απόμακρος
10. Χαμομιλίτσα	Χαμηλοβλεπούσα κόρη, ντροπαλή
11. Κισσός	Αναρριχησίας

ΣΚΗΝΙΚΟ:

Ζωγραφιστό τοπίο ανοιξιάτικου λιβαδιού της ωραίας Ελληνικής φύσης ή προϊόντα χειροτεχνίας επί χάρου (άνθη, πεταλούδες, μαρουδίτσες, πουλιά) τα οποία θα τοποθετηθούν στην "πλάτη" της σκηνής, ενώ σε άλλα της σημεία ανθοφόρες γάστρες με γιασεμιά, μενεξέδες, βιόλες και αναρριχητικά φυτά (κισσός, κλπ), θα αναδίδουν μια εικόνα ανθοβόλουσα.

ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ:

Ακούγονται ήχοι πουλιών και ζουζουγιών. Ο ήλιος ο ανοιξιάτικος πλημμυρίζει φως τη Γη των Ελλήνων.

Πρώτη στη σκηνή εμφανίζεται η Δήμητρα, η μητέρα Γη (Δη=Γη) η Γαία μήτρα των Όντων, της Ζωής, Μονολογεί!

Ακολούθως θα εμφανιστούν τα ανθοπαίδια της:

- Ροζαλία	- Μαργαριταρένια	- Μαρουδίτσα
- Κρινάνθη	- Ανεμώνος	- Πετίνα
- Χαμομιλίτσα	- Θεριάγκαθας	- Κισσός
		- Καλοφωτιάς

Η Δήμητρα τα στέργει, όλα τα σκέπει στην ηλιόθερμη αγκάλη της, ακόμα και τα αγκαθερά πλάσματα της φύσεως, που πολλές φορές κατατρέχουν ή χλευάζουν κάποια άλλα -αδύναμα- συμπλάσματά τους.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΡΟΛΩΝ:

1. Δήμητρα	Βίκυ Παντιέρα (Μουσικός)
2. Ροζαλία	Ελεάνα Μαλεσόβα (Α1)
3. Κρινάνθη	Κωνσταντίνα Λιάρου (Β1)
4. Θεριάγκαθας	Παναγιώτης Σαπουντζής (Β1)
5. Καλοφωτιάς	Αντώνης Γετίμης (Α2)
6. Πετίνα	Άννα-Μαρία Σουκελή (Β2)
7. Μαρουδίτσα	Δάφνη Σταματέλου (Α1)
8. Μαργαριταρένια	Μαρία Καρά (Α1)
9. Ανεμώνος	Γιάννης Μαζαράκης (Β1)
10. Χαμομιλίτσα	Σοφία Τσεκούρα (Α3)
11. Κισσός	Γιώργος Μιχαηλίδης (Α1)

12. Παλιάτσος

Στέφανος Γκάς (B1)

13. Έρωτας

Δημήτρης Ζαχαρής (B1)

14. Ηλιάννα

Χρυσάνθη Χαϊνά (Γυμνάστρια)

ΠΡΟΣΟΧΗ: ότι βρίσκεται μέσα σε παρένθεση είναι ΜΟΝΟ για εκτέλεση. ΔΕΝ μαθαίνεται απέξω.

1) «Παίρνω ρόλο και ρολάρω»

Δήμητρα: (Κρατά ένα καλαμένιο καλάθι γεμάτο καλούδια. Περιεργάζεται το τοπίο και μονολογεί)

Τι όμορφα που κελαηδούν τ'αηδόνια του Θεού

Τι μυρωδιές που πλημμυρούν ψυχή και νου !

(Είναι μαγεμένη, Απλώνεται στη σκηνή)

Που 'στε παιδιά μου, της καρδούλας μου άνθη ; (Τα αναζητά)

Που 'στε λούλουδα, ανθάκια, της καρδούλας μου παιδάκια ;

(Πρώτη εισέρχεται από δεξιά η Ροζαλία. Τρέχει κοντά της.)

Ροζαλία: Να 'μαι μανούλα μου γλυκιά. Γύρισα απ' την γειτονιά.

Δήμητρα: Έλα μου, ροδούλα Ροζαλία, που 'σαι όμορφη καρδούλα.

Είσαι, κόρη μου, το ρόδο της χαράς, το μύρο της ανασεμιάς
(πορτοκαλιάς)

Είσαι η άνοιξη του κόσμου, η μοσχοβολιά του δυόσμου.

Ροζαλία: (κουρνιαάζει στην αγκάλη της μάνας. Βρίσκονται όρθιες στο κέντρο της σκηνής)

Μάνα μου, γλυκιά μου μάνα, είσαι τ' ουρανού το μάννα.

Εσύ μας τρέφεις, μας φυλάς και πολύ μας αγαπάς.

Δήμητρα: Έτσι κάνει η κάθε μάνα, που 'ναι τ' ουρανού καμπάνα και ο ήχος της καρδιάς της σείεται (χτυπάει) για τα παιδιά της.

(εμφανίζεται από την άλλη πλευρά της σκηνής η Κρινάνθη)

Έλα μου και εσύ Κρινάνθη, που 'σαι κρίνα-χίλια-άνθη!

(τρέχει, κουρνιαάζει στην αγκαλιά της)

Κρινάνθη: Πόσο όμορφα κοντά σου! Τι ζεστή η αγκαλιά σου!

Δήμητρα: Η αγκάλη της μαμάς είναι φλόγα της φωτιάς., τα παιδιά της τα ζεσταίνει και όλα τους τα υπομένει.

(εμφανίζεται η μικρούλα Χαμομιλίτσα, ντροπαλή, χαμοβλεπούσα)

Να 'τη κι η Χαμομιλίτσα που 'ναι ντροπαλή κουκλίτσα!

(Η Χαμομιλίτσα βαδίζει όλα ντροπές. Ψιλοδαγκώνει τον αντίχειρα του δεξιού της χεριού. Πλησιάζει προς τη μητέρα της)

Έλα μου κοντά, μικρό μου, χαμομήλι γιατρικό μου.

(Η Χαμομιλίτσα πλησιάζει, τρυπώνει ανάμεσα στ' αδέρφια της. Η μάνα το χαϊδεύει στα μαλλιά, εκείνο από ντροπή πάντα κοιτά στα δάπεδο/έδαφος)

Άσε τι ντροπές, καλό μου, σ' έχω μες τον ουρανό μου

2)

Χαμομιλίτσα: Ντέεεεεεπομαι, μαμά, μανίτσα, θα μου..... φύγουνε τα τσίσα

Δήμητρα: Άιντε, βρε κουτό παιδί, πάινε για το πιπί.

(κουνιέται διαρκώς πέρα-δώθε. Τα «κρατά» μα δεν απομακρύνεται «προς νερού της». Την ίδια στιγμή εμφανίζεται αργοβάδιστη και κατηφής η ξεθωριασμένη, φθισικιά Μαργαριταρένια, την οποία όλοι την αποστρέφονται, περιφρονούν ή αγνοούν. Η εμφάνισή της γίνεται από την πλευρά της πλατείας. Περνά μπρος από τους επισήμους και ανεβαίνει από τα σκαλοπάτια προς το κέντρο της σκηνής. Δυσκολεύεται στο βάδισμα και στη φωνή).

Έλα μου κι εσύ χρυσό μου που 'σαι το πιο ακριβό μου.

Μαργαριταρένια: Μα....Μα... νούλα....

(Πλησιάζει στη Δήμητρα, Στέκεται μπροστά από την καρδιά της. Η Δήμητρα σφίγγει όλα της τα παιδιά με τα δυο της χέρια, μα πιο πολύ εκείνο.)

Δήμητρα: Μαργαριταρένια μου!... Μαργαριταρένια μου!...

Θησαυρέ μου θησαυρέ και έννοια μου. ΕΝΝΟΙΑ ΜΟΥ!

(Τα άλλα παιδιά κατσουφιάζουν)

Χαμομιλίτσα: Κι εμείς, μαμά Δήμητρα;

Δήμητρα: Τα άστρα μου! Της Πούλιας τα εφτά χρυσά παιδιά

Χαμομιλίτσα: Μανούλα μου! *(Της κρατά τρυφερά την παλάμη και όλο τη φιλά)*

Ανεμώνος: *(Δείχνει απόμακρος, στον κόσμο του. Αδιαφορεί για τους γύρω του. Τραβά στο αριστερό άκρο της σκηνής, παίζοντας αραιά και που με το τουμπερλέκι του ή όποτε του ζητηθεί -στη συνέχεια- από το μουσικό επιμελητή της παράστασης. Μονολογεί)*

Όρε κόσμος και τούτος! Όρε κόσμος!...

Δήμητρα: Κόσμος! Κόσμημα!

Ανεμώνος: *(κουμώντας το κεφάλι)* Κ ό - σ μ ο ς..... κι εγώ ΟΛΟ μένω μόνος... οοο... Ανεμώνος

Δήμητρα: Μα καλέ μας Ανεμώνε, μή μένεις μόνε....

Ανεμώνος: *(Τη διακόπτει)* Πάντα. Μόνε, μόνε Ανεμώνε, τρωσ χαστούκια και...
πεπόνε....
(Βαριαστενάζει). Άχου, της καρδιά μου πόνε!...

Δήμητρα: Μα γιατί, καλέ μας Ανεμώνε, δε σιμώνεις μας εδώνε;

Ανεμώνος: Άσε μας, Δήμητρά μας μάνα, πάει για μας τ' ουρανού το μάννα,
έχουμε καρδιά βαριά αλλ' απ' έξω αρχοντιά!...
Η ζωή με θέλει μόνον, μέσα σε κατά χειμώνα
κι όλο να λυγώ από βαρύ έναν πόνο!..

Δήμητρα: Έλα στις Παναγιάς μια αγκάλη
να μερέψεις, γιε μου, αγάλι αγάλι
να γενεί η ψυχή σου τ' ουρανού ακρογιάλι!

Θεριάγκαθας: *(Μπαίνει φουριόζος. Τρέχει στη Δήμητρα, σπρώχνει πέρα τα
άλλα της παιδιά, χιμάει στην αγκαλιά της).*
Τον άλλονε καλούσες να 'μπει μες στον κήπο της ψυχή σου
μα..... να 'μαι εγώ το αγκάθι της πληγής σου.

Δήμητρα: Θεριάγκαθά μου, η μάνα φύση, ποιό παιδί της να αφήσει!...
Όλα της είναι θησαυρός, Φέγγος λαμπερός, ένας Ήλιος, χρυσός Ουρανός

*(Η Μαργαριταρένια έχει ξανατριπλώσει στη μητρική αγκάλη. Τα άλλα παιδιά
πιάνουν το δεξί άκρο της σκηνης, κάθονται κάτω, παίζουν)*
Να, μα ετούτο το μικρό, το κίτρινο, πολύ χλωμό
λίγο πιο πολύ πονώ, θλίβομαι και το φυλώ
απ' ανέμους, καταγίδες, θάλασσες και (χίλιες) δυο παγίδες.

Θεριάγκαθας: Ας' το, μάνα, το μικρό, είναι άρρωστο, το καχεκτικό (όλος
περηφάνια και κομπασμό).
Κοίτα εμένα τον θεριακλή, τον άρπαγα, τον μερακλή.
Όλους πέρα τους πετώ. Κύκλωπας θε να γεννώ
(Το «όλους γεννά» το τραγουδά και το χορεύει)

Δήμητρα: Θεριάγκαθά μου, δεν πας στον Ανεμώνο, που τον έχουμε πια μόνο;

Θεριάγκαθας: *(Τρέχει προς το μέρος του Ανεμώνου. Τον τράβα, τον
παρασύρει).*
Όρε, μόσχε Ανεμώνε, το χειμώνα μείνε μόνε
μα την άνοιξη τον άνεμο παράτα
πιάνε (σκόρπα) (κέντα) μουσικής παράτα.

*(Τον παίρνει από το χέρι, επαναλαμβάνει ρυθμικά τα ίδια λόγια, χορεύουν γύρω
από την Δήμητρα, ο Ανεμώνος όμως σερνάμενος και παραπατώντας διαρκώς,
προξενώνοντας θυμηδία και γέλωτα. Μόλις τελειώσει το χορό, αφήνει τον
Ανεμώνο απότομα, αυτός κουτροβαλιάζεται στο δάπεδο ενώ ο Θεριάγκαθας
κορδωτός κορδωτός πάει και στέκεται -ορθός- ανάμεσα στα παιδιά που
παίζουν.)*

Μπρε μικρούλα παλιοανθάκια, (όλος κομπασμό)
τι κυλιέστε (΄κει) πα στα χορταράκια
για κοιτάξτε εμένα το Θεριάγκαθα
πώς με το μεγάλο μου το μάτι
λάμπω σαν του ήλιου το παλάτι!

Ροζαλία: *(Κοιτώντας προς τα επάνω. Δίχως κακία)*
Να ΄σαι καλά αδέλφι μας αγκάθι
να μαζεύεις του ήλιου το φως σε χρυσό καλάθι
που ΄ναι της ζωής μας το ψωμί, η τροφή μας η χρυσή (καλή)

Θεριάγκαθας: Τι λες, βρε νιάνιαρο, κοκκινόδερμο, σιχαμερό.
Ο ήλιος μου ανήκει, δεν τον σπαταλώ (παρατώ)
Εσάς το χώμα θα σας φάει, κιτρινιάρικα, χλωμά
σαν την Μαργαριταρένια την ασθενικιά

(Τη σκουντά κι αυτή διαρκώς βήχει. Της μιλά περιφρονητικά.)

Παλιολούλουδο χλωμό, βήχε, βήχε να χαρώ
φάε χώμα και χαλίκια ένα σωρό
να χαθείς κι εσύ και τ΄ άλλα τ΄ άνθη από γη και ουρανό

Κρινάνθη: Γιατί έτσι μας μιλάς αδέρφι;
΄Ιδιας μάνας είμαστε γιοι, κόρες
κόρες της Ζωής

Χαμομιλίτσα: Τούτος ο τόπος, «Το λιβάδι της καρδιάς μας» δεν είναι, ω θερίο
Αγκάθα μας;

Θεριάγκαθας: Το λιβάδι είναι δικό μου
το βασιλείο, ο ουρανός μου
και ο ήλιος της ζωής,
ο χρυσός ο θησαυρός μου!

(Τη στιγμή αυτή εμφανίζεται ο Κισσός. Χιμά επάνω του αναρριχώμενος προς τον ήλιο, ουρανό)

Κισσός: Λάθος, λάθος, Θεριάγκαθα.
Όλων μας ο ήλιος, ουρανός
της ζωής μας ειν΄ ο θεός
και η Δήμητρα μια μάνα,
όμορφη σαν Ηλιάννα.

Δήμητρα: *(Τα αγκαλιάζει όλα, τα μυρίζει, τα φιλά)*
Πλάσματα είστε της ζωής
όμορφα άνθη της αυγής
της καρδιάς μου θείο (ουράνιο) φως
όλο μύρα, θησαυρός!

} Μουσική

Θεριάγκαθας: (Σπρώχνοντας τον Κισσό, μα αδυνατώντας να τον απωθήσει από επάνω του, που έχει ήδη βελλοκολλήσει)

Στο λιβάδι της ζωής,
μάννα μας, Δήμητρα, μήτρα
δικά μου είναι όλα της ζωής τα φύτρα!
Κοίτα πόσο μεγαλώνω
Και στον ουρανό υψώνω!

Μουσική

Δήμητρα: Όλα μου παιδιά μου είστε
το κορμάκι σας να χτίσετε
όμορφο, γερό, ψηλό
ίσαμε τον ουρανό

Μαρουδίτσα: (Έρχεται πεταριστή, χαρίεσσα)

Γεια σας, αδερφάκια άνθη
Ροζαλία και Κρινάνθη
Γεια σου Αγκάθα, φαταούλα
με του λύκου ίδια ούλα.

(Αγριεύει ο Θεριάγκαθας. Η Μαρουδίτσα απομακρύνεται)

Όλα είμαστε θεού παιδιά
μιας Δήμητρας η γενιά (φτιαξιά)

(Τρέχει από λουλούδι σε λουλούδι νεκτρορουφώντας)

νέκταρ της ζωής ρουφούμε
και τα άστρα τα κοιτούμε.

Δήμητρα: Όλα, όλα μου παιδιά
της καρδιάς μου η ανασεμιά (καρδιά)
πέντε δάκτυλα στο χέρι
όλα τους (το ίδιο) πανώριο ταίρι!
Ποιο απ' τα πέντε τους να κόψω
δίχως να πονέσω τόσο
κι όλο αίμα να ψαρέψω (σαλέψω)
(και στο αίμα να πορέψω)

Μαρουδίτσα: (Τρυπώνει στην αγκαλιά της)

Αχ, μανούλα μου γλυκιά
και ουράνια αγκαλιά
τι μελένια σου η ματιά!
Τι ουράνια αγκαλιά! (ζεστασιά!)

Δήμητρα: (Με πολύ γλυκιά φωνή)

Άιντε, λουλούδια, ζουζούνια, άνθη
Άιντε, ελάτε στις μαμάς σας το καλάθι
Όλα σας χωράτε, όλα σαν τα άνθη πα στη (απ' τη) βιόλα
Ένα μύρο της ζωής, ένα άστρο της αυγής
για τη μάννα, τη ζωή, π' όλα τα παιδιά ποθεί
Όλα, όλα τ' αγαπά και με άστρα τα κερνά

Μουσική

(Σε αυτό το σημείο βλέπουμε πως ήδη ο Κισσός με τον Θεριάγκαθα έχουν πλησιάσει προς την Μαργαριταρένια. Ο κισσός απλώνει τους βλαστούς/χέρια του προς την Μαργαριταρένια. Ερωτοτροπούν. Αυτό ως προΐδεασμός για την 3^η σκηνή. Σιγά σιγά θα χαμηλώσουν τα φώτα, ενώ θα λέγεται το επόμενο άσμα από όλους. Εκεί, θα κλείσει η 1^η σκηνή. Αποχωρούν με σβηστά τα φώτα. Η αυλαία παραμένει ανοικτή)

Όλοι μαζί: Άιντε, λούλουδα, ζουζούνια, άνθη
μες της μάνας το καλάθι
το λιβάδι της καρδιάς μας
της ουράνιας ευωδιάς μας (αρχοντιάς μας) (συντροφιάς μας)

} Μουσική
Τραγούδι

ΣΚΗΝΗ 2^η: "ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΛΙΑΤΣΟ"

ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Παλιάτσος
- Καλοφωτιάς
- Δήμητρα
- Πειραχτήρια

ΣΚΗΝΙΚΟ: Ό,τι και προηγουμένως

ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ: Ο Παλιάτσος βαρύς και κατηφής έχοντας έναν μπόγο στην πλάτη κι ένα μπαστούνη στο χέρι, εισέρχεται στη σκηνή. Η φωνή του είναι «σπασμένη» βουτηγμένη στο καζανάκι του ππισσόπονου. Μονολογεί. Σε λίγο θα τον προσεγγίσει το πειραχτήρι ο Καλοφωτιάς, τον οποίο μπορεί να συνοδεύουν και κάποια άλλα πειραχτήρια ως αρωγοί στο κακό του έργο. Τέλος, εμφανίζεται η μητέρα Δήμητρα που λειτουργεί ως ουράνια σκέπη και θεία λύτρωση.

Παλιάτσος: Ένας Παλιάτσος ειμ' εγώ. Καλή σας μέρα
Ξέρω να κλαίω, να γελάω, να πονώ
Ξέρω να λέω την αλήθεια πέρα ως πέρα»
Τρέχω στο τσίρκο, στα πάρκα, στις γιορτές
Προσφέρω το γέλιο, τις χαρές
Κερνώ δροσάτο αγέρα (το δροσερό αγέρα)
Ένας Παλιάτσος ειμ' εγώ, ξυπνάω την παρέα
Στους βουλευτές τα λέω σωρό, υψώνω και σημαία
Μα είναι κάποιοι από 'δω.....

Μουσική
Παλιάτσου

(Τον διακόπτει ο χειμαρρώδης λόγος του Καλοφωτιά με τα περιπαιχτικά του σχόλια)

Καλοφωτιάς: Που λεν πως είσαι κουζουλός (πια μουρλός)
Ένας γελοίος και χαζός.

Παλιάτσος: Ένας Παλιάτσος ειμ' εγώ.....

(Νέα διακοπή)

Καλοφωτιάς: Ένας Παλιάτσος καρπαζιάς *(Του ρίχνει μια στο σβέρκο)*
Ένας παλιάτσος φουκαράς

Παλιάτσος: Ένας Παλιάτσος ειμ' εγώ.....

(Διακοπή)

Καλοφωτιάς: Για φάπες και για γιούχα *(Ό,τι λέει, το πράττει κιάλας)*
Γιού-χα.... Γιού-χα....

Παλιάτσος: Ένας Παλιάτσος ειμ' εγώ
π' όλο τον κόσμο αγαπώ....

(Διακοπή)

Καλοφωτιάς: Που θέλεις μπάτσες στον ποπό
να λες: ποπο!... πο!... ποπο!... πο!...

(Τα πειραχτήρια σαν καλικαντζαράκια χοροπηδούν γύρω του κάνοντας πως τον τσιμπούν στον πισινό. Ο Καλοφωτιάς πολύ το χαίρεται και τραγουδά το:

«Που θέλεις μπάτσες στον ποπό
να λες: ποπο!... πο!... ποπο!... πο!...»)

(Εμφανίζεται η Δήμητρα με μια σκούπα στο χέρι. Κυνηγά την ενοχλητική σφηκοπαρέα.

Ύστερα, πηγαίνει στον Παλιάτσο, που περίλυπος και αποκαμωμένος βρίσκεται λυγισμένος στο κέντρο της σκηνής. Τον αγκαλιάζει στοργικά, μητρικά. Σε λίγο θα αποχωρήσουν κατευθυνόμενοι προς την πλατεία, έχοντάς τον από το χέρι. Ο φωτισμός καθ' όλη τη διάρκεια της 2^{ης} σκηνής θα είναι χαμηλός, υποβλητικός και καταθλιπτικός.)

Δήμητρα: (προς τον Καλοφωτιά) Άιντε να μου χαθείτε από δω, παλιόπαιδα....
Παλιόπαιδα..., ε, παλιόπαιδα.... Α, ρε Καλοφωτιά!!!
Ε, Καλοφωτιά..., όλο φωτιές μας βάζεις....

(Χάνονται μέσα στο κοινό)

Δήμητρα: (προς τον Παλιάτσο) Χρυσό μου παιδί, γιατί να σε πληγώνουν;
Εσύ το γέλιο τους κερνάς,
τους λες και "καλημέρα" (την καλημέρα τους περνάς)!

Παλιάτσος: Ένας Παλιάτσος είμ' εγώ
όλους με κέφι τους κερνώ,
μ' αλήθειες και με γέλια...
Ένας Παλιάτσος είμ' εγώ
καλή σας ώρα...
καλή σας μπο - ρα...

Μουσική
Παλιάτσου

(Το τελευταίο μέρος (το «καλή σας μπο - ρα...») το λέει ενώ έχουν φτάσει μπροστά στους επισήμους. Ξάφνου, παίρνει φόρα, τραβώντας πλέον αυτός την Δήμητρα απ' το χέρι ή μάλλον σέρνοντάς την και χάνονται προς την έξοδο).

ΣΚΗΝΗ 3^η: "ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΛΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ"

ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Κισσός
- Μαργαριταρένια
- Δήμητρα
- Παλιάτσος
- Ηλιάννα
- Ροζαλία
- Κρινάνθη
- Χαμομιλίτσα
- Ανεμώνος
- Θεριάγκαθας
- Έρωσ
- Μαρουδίτσα
- Πετίνα

ΣΚΗΝΙΚΟ: Το ίδιο

ΦΩΤΙΣΜΟΣ: Αρχικά, χαμηλός. Στη συνέχεια, αναστάσιμος. Στο τέλος, φωτορυθμικός, πολυπαίζων (όπως στις ντίσκο)

ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ: Το κελαηδητό των πουλιών και του ρύακα, το χαροκόπι των ζουζουνιών και το μεθυστικό μοσχοβολητό των άνθων όλα τα ξυπνά, όλα τ' ανανιώνει. Είναι του Έρωτος μηνύματα και της ζωής φλοισβίσια κύματα.

Σ' όλα τα τούτα αρωγός ο Έρωσ και η Ηλιάννα, του ήλιου μας (του χρυσού το μάννα) μια ακτίνα πλάνα.

Τη σκηνή ανοίγει ο Ανεμώνος. Μονολογεί. Πιάνει το αριστερό άκρο της σκηνής. Ακολουθεί ο Θεριάγκαθας. Κάνει το ίδιο, μα καταλαμβάνει το δεξί άκρο του χώρου. Ύστερα, εμφανίζονται η Μαρουδίτσα και η Πετίνα κι έπειτα οι υπόλοιποι, σύμφωνα με όσα θα αναφερθούν στη συνέχεια του κειμένου.

Ανεμώνος: Πάλι μόνος!... Πάλι μόνος!...

Αχ, ο δόλιος (έρμος) Ανεμώνος

Θεριάγκαθας: (Όλο κομπασμό!)

Τι μεγάλος! Τι θερίο Άγκαθας εγώ
εγώ ο Θέρι-Άγκαθας!
Είμαι μόνος και τρανός
σαν μεγάλος Ουρανός.
Όλους, όλους τους σουβλάω
και πολύ τους ενοχλάω!

} Μουσική

Μαρουδίτσα: Τσούπου τσουπ!... Να 'μαι και η Μαρουδίτσα
Η μικρούλα κοπελίτσα (ζουζουνίτσα)

(Πηγαίνει στον Ανεμόνο, τον αγκαλιάζει τρυφερά.)

Τούτο τ' άνθος αγαπώ
π' έχει νέκταρ θησαυρό!

Ανεμώνος: (Την αγκαλιάζει και αυτός. Της σκάει κι ένα φιλί)
Ζουζουνίτσα Μαρουδίτσα
Όμορφη, γλυκιά, κουκλίτσα!

(Μένουν αγκαλιασμένα)

Πετίνα: *(Έρχεται πεταριστή. Πάει και κολλάει πάνω στον Θεριάγκαθα. Τον κοιτά τρυφερά στα μάτια και του ψιθυρίζει)*

Τι γλυκό που είσαι αγκάθι
μ' ένα μάτι σας ήλιου καλάθι
Πίνω το γλυκό χυμό σου
γέρνω (τρυπώνω) μέσα στο πλευρό σου!

(Αυτός την κοιτά αφ' υψηλού, παράξενα, μα τη δέχεται στο πλευρό του! Ίσως, κάτι να άλλαξε εντός του)

(Εμφανίζονται η Μαργαριταρένια και ο Κισσός χέρι-χέρι. Ο ένας κοιτάζει πολύ τρυφερά τον άλλον στα μάτια. Βρίσκονται στο κέντρο της σκηνης. Κοιτούν προς τα επάνω)

Μαργαριταρένια: Αχ, τι γαλάζιος ουρανός!
Η καρδιά μου θησαυρός!

Κισσός: Το κορμί μου βγάζει φλόγες!

Μαργαριταρένια: Κι εμένα φύλλα, άνθη *(Πετά το αρχικό της φόρεμα)*

Θεριάγκαθας: Κοίτα ρε, πως ξεμαράθη!

Έρωσ: *(Εμφανίζεται πεταριστός)*
Πήρε από μένα δύναμη πολύ
που είμαι ο Έρωσ στη ζωή!

Ηλιάννα: *(Τρέχει προς την σκηνή, ενώ ο προβολέας την "πυροβολεί")*
Κι από μένα πλούσιο φως
π' ανασταίνεται νεκρός!

Όλοι μαζί: *(Προς την Ηλιάννα)*
Ηλιάννα, Ηλιάννα
είσαι ο ήλιος μας και μάννα.

(Την παίρνουν από το χέρι το ξαναλένε ρυθμικά με τη συνοδεία τουμπερλεκιού. Το χορεύουν.

Στη συνέχεια εμφανίζεται η Δήμητρα με τα άλλα τα παιδιά.

Μπρος πηγαίνει η μάνα ενώ εκείνα κρεμασμένα γύρω της, η Ροζαλία και η Κρινάνθη από τους ώμους της, ενώ η Χαμομιλίτσα από την πλάτη της.)

Δήμητρα: Τι ωραία συντροφιά! Όλα του Θεού παιδιά!

Όλοι μαζί: *(Πιάνονται χέρι χέρι, έχοντας τη Δήμητρα, τη μάνα της Ζωής, στο κέντρο. Το λεν εν χορώ και κινούνται ρυθμικά)*

Τι ωραία συντροφιά!
Όλα του Θεού παιδιά!

(Επαναλαμβάνεται 2-3 φορές. Εμφανίζεται και ο Καλοφωτιάς. Κουνάει απειλητικά το χέρι)

Καλοφωτιάς: Ρε, σας πρέπει μια φωτιά!...

Δήμητρα: (Βγαίνει μπροστά από τον κύκλο των παιδιών. Την ακολουθούν τα τέσσερα ανθόπαιδά της κολλημένα πάλι επάνω της, γύρω της. Πίσω τους ως αγκαλιά δημιουργείται άλλος ένας κύκλος από τα υπόλοιπα παιδιά)
Καλοφωτιά, Καλοφωτιά, άσε την κακιά φωτιά (παλιοφωτιά)!

Όλοι μαζί: (Εν χορώ. Αδιάφορος ο Καλοφωτιάς τους κοιτά, κουνώντας το κεφάλι του)

Καλοφωτιά, Καλοφωτιά, άσε την κακιά φωτιά (παλιοφωτιά)!

Δήμητρα: Είστε της Ζωής παιδιά
το λιβάδι της καρδιάς

Όλοι μαζί: Είστε της Ζωής παιδιά
το λιβάδι της καρδιάς

Μουσική

Καλοφωτιάς: Κα-λός... Φω-τίας... (Βαδίζει και παραπατά μετανοημένος. Πηγαίνει και τρυπώνει ανάμεσα στα παιδιά του πίσω κύκλου. Με σπασμένη φωνή επαναλαμβάνει τα προηγούμενα)

Εί-μα-στε Ζω-ής παι-διά
το λι-βά-δι της κα-ρδιάς

Όλοι μαζί: Είμαστε Ζωής παιδιά
το λιβάδι της καρδιάς

Ανθοπαιδία: Και η Δήμηρα μαμά και μάνα
τ' ουρανού το Φως, καμπάνα (το μάννα)!

Όλοι μαζί: Είμαστε ...καμπάνα (το μάννα)!

Μουσική

(Ακούγεται μουσική και τη στιγμή αυτή εμφανίζεται ο Παλιάτσος. Έρχεται από το βάθος της αίθουσας. Κρατά στα χέρια του το σήμα του Σχολείου, το προσφέρει στη Μαργαριταρένια με το κιτρινωπό πρόσωπο, που τώρα όμως έχει ξανανιώσει. Ενώ ανεβαίνει στη σκηνή, σιγοτραγουδάει το :)

Παλιάτσος: Ένας Παλιάτσος ειμ' εγώ. Καλή σας ώρα
Ξέρω να κλαίω, να γελάω, να πονώ
Ξέρω να λέω την αλήθεια πέρα ως πέρα»

Όλοι μαζί: (Τον παίρνουν από το χέρι. Γίνονται όλοι μια αλυσίδα στο κέντρο της οποίας βρίσκονται ο παλιάτσος, η Δήμητρα και τ' ανθοπαίδια της. Κινούνται ρυθμικά μπρος πίσω, τραγουδώντας το:)

Είμαστε Ζωής παιδιά
το λιβάδι της καρδιάς
Και η Δήμητρα μαμά και μάνα
τ' ουρανού το Φως, καμπάνα (το μάννα)!

} Μουσική

(Το επαναλαμβάνουν 2-3 φορές. Τα Φώτα τρεμοπαίζουν. Τα παιδιά, αν θέλουν, μπορούν στο τέλος -όλα ή και κάποια εξ αυτών- να χορεύουν κιόλας).

Τέλος

Κ.Μισαϊρακτάρης
Χαλκίδα
1-5 Απριλίου 2007